

— Татко, хайде да изпратимъ на Мешко малко подаръци за Великденъ. Нека види той, че ние не сме го забравили:

— Много добре, мило мое момиче, — отговори бащата и веднага поръжча на слугитѣ си да напълнятъ нѣколко сандъчета съ фурми, портокали, банани и други сладки нѣща. Турна и други подаръци за Мешко и майка му, натовариха всичко това на единъ аеропланъ и изпратиха на Мешко.

Но когато аеропланътъ съ подаръците пристигна въ село, Мешко вече бѣше заминалъ. Мешковата майка прие подаръците и съ сълзи на очи разправи на човѣка, който ги донесе, че Мешко пакъ е отлетѣлъ съ аероплана си по широкия свѣтъ и то не другаде, ами право при вѣчните снѣгове и бѣлитѣ мечки.

— Гледай, гледай, гледай! — зачуди се бащата на бѣлото момиче, като се научи за тая нова лудория на Мешко. — Азъ го виждахъ, че е немирна глава, ама пѣкъ толкозъ да е герой не вѣрвахъ. Ей, приятелю Мешко, тоя пѣтъ здраво ще загазишъ. На северъ, при тия снѣгове и гладните мечки нѣма тѣй лесно да ти се размине, като при насъ. Тукъ дето и да попаднешъ, все ще намѣришъ поне какво да си хапнешъ — кое фурми, кое банани, кое портокали — все се намира. А тамъ е друго. Недай Боже, да ти се случи нѣщо — аеропланътъ да ти се счупи или яденето да ти се свѣрши — никой не може да ти помогне.

— Татко, — извика бѣлото момиче, — по-скоро трѣбва да изпратимъ единъ нашъ аеропланъ съ двама-трима опитни авиатори да го намѣрятъ и да го доведатъ. Дано само не му се е случило нѣкое нещастие. Не забравяй, татко, че Мешко спаси живота ми миналата година и сега, когато е той въ опасностъ, нашъ редъ е да му помогнемъ.

— То се разбира, мое момиче, че веднага ще направимъ това, — отговори добриятъ търговецъ и намѣри веднага трима опитни авиатори. Тѣ решиха веднага да заминатъ по диритѣ на Мешко съ единъ силенъ голѣмъ аеропланъ. Авиаторите взеха съ себе си топли дрехи, оржия и храна за нѣколко месеца, прегледаха най-грижливо аероплана си и полетѣха къмъ ледените пустини на северъ, дето ги очакваха толкова опасни приключения. . .